

MARTA LABEČKA

(Bez)vadní

Vyprávěj náš příběh

román

(Bez)radní

Copyright © Marta Łabęcka 2021

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Páralová Tardy, 2023

Cover © Maciej Grzegorek, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3622-5 (pdf)

MARTA LABĘCKA
(Bez)vadní
Vyprávěj náš příběh

přeložila Markéta Páralová Tardy

Obsah

Prolog
Kapitola 1
Kapitola 2
Kapitola 3
Kapitola 4
Kapitola 5
Kapitola 6
Kapitola 7
Kapitola 8
Kapitola 9
Kapitola 10
Kapitola 11
Kapitola 12
Kapitola 13
Kapitola 14
Kapitola 15
Kapitola 16
Kapitola 17
Kapitola 18
Kapitola 19
Kapitola 20
Kapitola 21
Kapitola 22
Kapitola 23
Kapitola 24
Kapitola 25
Kapitola 26
Kapitola 27
Kapitola 28
Kapitola 29
Kapitola 30

Kapitola 31
Kapitola 32
Kapitola 33
Kapitola 34
Kapitola 35
Kapitola 36
Kapitola 37
Kapitola 38
Kapitola 39
Kapitola 40
Epilog

Prolog

Zamilovávat se do něj bylo jako stát na kraji útesu a dívat se do rozbouřeného moře s vědomím, že stačí jen jeden krok, aby tě šílící živel nenávratně pohltil – nejsi schopna couvnout, ačkoliv rozum velí, aby ses vrátila.

Zamilovávat se do něj bylo jako letní večery, kdy po parném dni přichází chvíle odpočinku. Vzácné minuty krátce po západu slunce, kdy se nebe halí do pastelových barev. A přestože víš, že jakmile nastane noc, ze tmy se opět vynoří tví démoni, po tu krátkou chvíli v srdci cítíš nevysvětlitelný klid.

Kapitola 1

To ráno si Josephine po vypnutí budíku nechala chvíli na několik hlubokých nádechů, než usoudila, že je připravená vstát z postele, aby se utkala s realitou. V poslední době se tento jednoduchý úkon stával čím dál složitějším, pocit vyčerpání ji doprovázel téměř neustále.

S povzdechem opustila teplou postel a zároveň při tom sbírala knížky, mezi nimiž minulou noc usnula. Bylo to tak skoro denně – rozhodně se jí velmi často stávalo, že se učením týrala tak dlouho, až nakonec znavený organismus sám vypínal napájení.

Poslední ročník střední školy začal teprve před několika týdny, ale pokud chtěla být nejlepší, a právě taková musela být, nemohla si dovolit marnit vzácný čas.

Musíš se víc snažit, Josephine – matčina slova, která předchozí večer uslyšela, jí stále rezonovala v hlavě. *Snad nás nechceš zase zklamat.*

Kdyby k sobě měla být naprosto upřímná, nebyla si jistá, jestli v případě jejích snah vůbec existuje nějaké *víc*. Avšak její hodnocení této otázky skoro nic neznamenalo – pokud matka očekávala, že se Josephine musí snažit víc, nezbývalo jí nic jiného než ta očekávání splnit bez ohledu na to, co jí to bude stát.

Odložila knížku a podívala se na kalendář zavěšený nad pracovním stolem. Už mnoho let si odfajfkovávala každý další den. Byl to její způsob motivace a také neustálého připomínání si, že to všechno snáší za určitým cílem, k němuž ji každý den boje přibližuje.

Jedenáct měsíců. Za rok touto dobou už nic nebude mít význam,
opakovala si jako mantru, jako osobní modlitbu, aby si dodala síly.

„Dobrý den, slečno Sinclairová.“ Když vešla do kuchyně, přivítal ji milý hlas paní Murphyové. Jenom upřímné sympatie k jeho majitelce způsobily, že Josephine zadržela grimasu nelibosti.

„Víš přece, že nenávidím, když mi tak říkáš,“ řekla a sedla si na židli u kuchyňského ostrůvku.

„Promiň, drahoušku, ale ještě před chvílí tady byla tvoje matka,“ svěřila se žena tlumeným hlasem a položila před ni talíř s připravenou snídaní. „Dobrou chuť, slečno,“ dodala hlasitěji a omluvně se usmála.

Téměř šedesátiletá Margaret Murphyová se v jejich domě stala hospodyní dlouho před Josephininým narozením a velmi dobře věděla, jaká paní Sinclairová dokáže být. Proto se i přes velkou, téměř mateřskou lásku k dívce nehodlala bezdůvodně vystavovat zaměstnavatelčině nelibosti. A k tomu mohlo dojít mimořádně lehce.

Dospívající dívka skrytě obdivovala, že někdo tak dobrý a milý s její matkou o vlastní vůli tak dlouho vydržel, protože ona sama se po necelých osmnácti letech nemohla dočkat, až se od ní osvobodí.

Paní Murphyová jí byla bližší než vlastní matka. Pečovala o ni od narození a prakticky ji vychovala. Nahrazovala jí rodiče, kteří pořád byli až příliš zaměstnáni svými kariérami, a Josie jí za to byla nesmírně vděčná.

Za normálních okolností, kdyby Josephinini rodiče nebyli doma, by si paní Murphyová sedla spolu s ní a zpříjemňovala by jí snídani nenuceným rozhovorem. Vždycky projevovala upřímný zájem o to, co se v jejím životě zrovna děje. Ale toho dne si nemohla dovolit ani broukat pod nosem, jak měla ve zvyku, proto Josephine jídlo snědla v poněkud nepříjemném tichu a spěšně zamířila k východu. Nechtěla tady déle setrávat, když byli rodiče doma. Zastavila se jen na okamžik, aby ženě popřála hezký den.

„Nápodobně, moje milá. Tvoje matka mi přikázala připomenout ti, že dnes večer před jejím a otcovým návratem do Londýna povečeříte společně.“ Hlas paní Murphyové ji dostihl, když si oblékala kabát. Stěží se vyhnula komentáři, že *hezký den a večere s rodiči* se vzájemně vylučují.

Místo toho vyšla volným krokem z domu, dobře se zachumlala do kabátu a zamířila ke škole. Byl začátek září a typické anglické počasí o sobě dávalo vědět. Chvilí zvažovala, že si vezme auto, ale rozmyslela si to. Řidičský průkaz získala o prázdninách po usilovném přesvědčování své nejlepší a vlastně jediné kamarádky, ale řízení auta v ní pořád vzbuzovalo mírný strach. Snažila se mu proto vyhýbat a jezdila pouze tehdy, když to bylo nutné. Proto si každé ráno od začátku školního roku dopřávala něco přes dvacetiminutovou procházku.

Bydlela v typickém anglickém městečku, které se ideálně hodilo na pohlednice. Z věcí stojících za pozornost v tomto vcelku malebném Moretonu v hrabství Essex lze jmenovat jeden klub a jednu hospodu s příležitostnou živou hudbou, dvě hospůdky s jídlem pochybné kvality, jezero, u něhož znuděná mládež trávila většinu teplých dní, protože lepší zábava tu nebyla, a několik butiků s oblečením, které vyšlo z módy nejméně před dvěma sezónami. V obci žilo několik tisíc obyvatel, z nichž každý znal každého, nebo přinejmenším o každém věděl něco, co by ho vůbec nemělo zajímat.

Z toho důvodu se koníčkem zdejších rodin stalo *udržování zdání*. Všichni se chtěli v očích ostatních obyvatel prezentovat lépe, než ve skutečnosti vypadali, umenšovat vady, zamazávat drobné nebo i velké hříchy. Přetvářka byla zakořeněná v srdcích některých stejně hluboko jako víra, nebo snad i hlouběji.

Josie to velmi dobře věděla, protože její rodina tento nezvyklý koníček pozvedla téměř na úroveň umění.

„Někoho jsem poznala!“ oznámila radostně Valerie, jakmile narazila na školní chodbě na kamarádku a přišla dostatečně blízko. Ačkoliv to druhé nebylo vůbec potřeba, její vzrušený hlas i tak slyšeli všichni, kdo stáli poblíž. Část studentů se s diskrétností vůbec nenamáhalo: otočila hlavu k dívce a čekala, že se jim podaří zachytit nový klep, o němž budou moct diskutovat se známými během dlouhé přestávky.

„Taky mám radost, že tě vidím, Valerie. Víkend uběhl příjemně, díky, že se ptáš,“ odpověděla sarkasticky Josephine a ani se na ni nepodívala. Byla příliš zabraná do ukládání knih do skříňky. Koutkem oka viděla dvě dívky z mladšího ročníku, které se snažily odposlechnout, kdo byl ten nový kluk.

V případě Valerie Hughesové je nutné podotknout, že poznávala nového kluka alespoň jednou za měsíc. Není proto divu, že Josephine kamarádčin entuziasmus, jemně řečeno, nesdílela.

„Je nadpozemsky krásnej, jmenuje se Ethan, chodí do naší školy, hraje v kapele a je naprosto ideální.“

Josie připadalo docela zábavné, že v tomhle krátkém představení svého nového objektu fascinace dívka usoudila, že informace o vzhledu je důležitější než jméno. Rozhodla se to však přejít mlčením, a jak se na dobrou kamarádku slušelo, uznale kývla hlavou na další informaci o *nadpozemském Ethanovi*.

Valerie Elizabeth Hughesová byla naprostým Josephininým opakem, jak vzhledem, tak i povahou. Přesladká blondýnka měla ráda všechno, co je barevné, i výrazný make-up, a byla nejen peříčkem ve větru, ale přímo větrem samotným. Vrtkává, překvapující a nepředvídatelná, zároveň krásná a okouzlující, což vedlo k tomu, že ji prostě nebylo možné nemít v oblibě.

Zatímco Valerie byla teplým jarem a slunečním paprskem rozjasňujícím okolí, Josephine Sinclairovou bylo možné přirovnat k zimě, a to vůbec ne k mírné, anglické, ale takové, která panuje daleko na severu, snad až na samotném severním pólu.

Náhodný pozorovatel by si hned všiml, že je stejně krásná jako její světlavá kamarádka, ne-li krásnější. Pokud by se bral v úvahu jen vzhled, nepochybně by představovala ideál nejednoho mladíka v Moretonu. Tu dokonalost tvořily tmavě hnědé vlasy dopadající na ramena v měkkých kaskádách, dlouhé nohy, postava a tvář, jež by mohla zdobit obálky módních časopisů.

Kdyby k tomu vyzařovala stejnou charismatickou energii jako kamarádka, bez námahy by mohla mít skoro každého. Problém však spočíval v tom, že Josephine Sinclairová byla ledová kráska. V jejích studených očích, uzavřeném postoji a auře povýšenosti se skrýval chlad, který nejenže účinně odrazoval chlapeckou část školy, ale představoval překážku pro všechny, kdo by se k ní chtěli dostat příliš blízko.

Josie si velmi dobře uvědomovala, jakou má pověst a jaký dojem v okolí vyvolává. Sama se o ni i snažila a nehodlala v tom dělat změny, stejně tak k sobě nehodlala nikoho pouštět. Existoval k tomu celý seznam důvodů, stejně dlouhý jako seznam Valeriiných bývalých kluků.

„Dobrý večer, mami a tati,“ řekla zdvořile, když večer vešla do jídelny, v níž na ni rodiče čekali. Hlíдалa, aby její hlas zněl pevněji, než se cítila.

„Zpozdila ses,“ zaslechla v odpověď matčin přísný hlas. Ač by mohlo působit zvláštně, že několikaminutové zpoždění na obyčejnou večeři s rodiči je hodno napomenutí, Josephine to vůbec neudivovalo. Lillian Sinclairová by využila každou příležitost, aby dceru zkritizovala.

„Omlouvám se, učila jsem se a ztratila ponětí o čase.“ Lež, která měla matku uchlácholit, z jejích úst vycházela snadno. Pravda byla taková, že se nedokázala přinutit dojít na setkání s rodiči včas, ale argument o učení byl jedním z mála, který rodiče nezpochybňovali.

„Když už je o tom řeč, jak to zvládáš ve škole?“ Tentokrát se ozval otec a zvedl k ní pohled od talíře. „Mluvil jsem o tobě nedávno s ředitelem Hopkinsem. Zdál se velmi spokojený, chválil tvoje dosavadní výsledky.“

„Samozřejmě že je spokojený,“ utrousila matka. Pro ni ani pochvala ředitele školy neznamenal, že by se její dcera nemusela *více* snažit. „Ten hlupák se hodlá pyšnit tím, že jeho škola vychovala budoucí studentku Harvardu, jako kdyby se o to sám zasloužil. Jeho názor vůbec neznamená, že Josephininy výsledky jsou dostatečně dobré, takže na tvém místě bych se tak neradovala. Naše dcera pořád může rodinu zostudit, pokud se tam nedostane.“

„Ujišťuju tě, že jsou, mami. Vydávám ze sebe všechno.“ Uplynulo sotva několik minut večere, a Josie se už nemohla dočkat konce. „Nezklam vás.“

„Pokud chceš studovat na nejlepší univerzitě, musíš být nejlepší, to moc dobře víš.“

„Vím,“ odpověděla, přestože to nebylo nutné. Matka už řekla všechno, co na toto téma říct chtěla, a vrátila se k jídlu, což současně znamenalo konec rozhovoru. Další část večere uběhla v tichosti. Narušovaly ji jen krátké výměny vět mezi dospělými související s prací.

Lillian a Anthony Sinclairovi rozhodně tvořili ideální manželský pár. Nejen proto, že byli stejně chladně povýšení a nároční, ale především proto, že oba svou práci milovali víc než sebe navzájem nebo cokoli a kohokoliv jiného. Vedli spolu renomovanou právní kancelář v Londýně, a právě tam trávili celé týdny, příliš zaměstnání svým malým impériem, než aby věnovali pozornost dceři.

Josephine to však naprosto vyhovovalo. Dokonce ani týdny o samotě v obrovském domě nevedly k tomu, že by toužila po přítomnosti rodičů. Před mnoha lety pochopila, že v případě jejích rodičů je místo, které bývá teoreticky rezervováno pro city, vyplněno nekonečnými požadavky, a tak překonala dětskou potřebu rodičovské lásky nebo pozornosti.

Dospívala a pomalu se s tímto stavem věcí smiřovala. Neměla jiné východisko. Získala odstup a těšila se na to, že nakonec přijde okamžik, kdy vztahy s rodiči hodí za hlavu stejně jako celý dosavadní život.

Kapitola 2

„Ty mě vůbec neposloucháš!“ Rozhořčená Valerie vyslala ke kamarádce pohled plný výčitek.

Josie jí to nehodlala vyvracet, protože její obvinění bylo to první, co se k ní za více než deset minut dostalo.

„Protože pořád říkáš to samý,“ povzdechla si a odevzdaně zavřela knihu. V přítomnosti neustále mluvící Valerie se stejně nemohla soustředit.

Důvodem toho všeho byl *nadpozemský Ethan*, který koneckonců představoval hlavní téma jejich rozhovorů, spíše však Valeriiných monologů k Josephine.

Navzdory zdání se Valerie Hughesová nořila do detailních popisů svých milostných dobrodružství málokdy. Ctila fakt, že toto téma Josephine nezajímá, protože má v hlavě důležitější věci než její rande. Proto si většinou vyprávění o tom, co, kde a s kým dělala, nechávala pro sebe.

Z mnoha důvodů, především kvůli nebetyčným rozdílům mezi dívkami, nebylo jejich přátelství jedním z těch, která vyžadovala sdílení všech podrobností ze života a veškerých tajemství. Josephine a Valerie si byly blízké, ale obě si určité věci nechávaly pro sebe. Skutečnost, že se přátelily od dětství, dokládala, že se systém osvědčil.

Proto byla pro Josii kamarádčina náhlá potřeba hledat podporu v otázce nové známosti poměrně nečekaná změna. Zrovna Josephine byla poslední, kdo by jí měl v srdečních záležitostech radit.

„Nechápu, proč to tak prožíváš. Je to jenom kluk, ne atomová fyzika. Dělej, co obvykle děláš, a Ethan ti padne k nohám jako všichni.“

„On není jako všichni! Věděla bys to, kdybys aspoň trochu poslouchala, co ti poslední dva týdny říkám. Ethan je úplně jinej než kluci, se kterými jsem se dřív scházela.“ Valerie se vyšplhala na postel vedle kamarádky, opřela se zády o rám a podívala se ke stropu. „Jiní se obvykle soustředěj na to, jak vypadám, a myslej na to, jak mě co nejdříve dostat do postele.“

Josie se při těch slovech mimovolně ušklíbla. Nemusela znát všechny detaily z kamarádky milostného života, aby věděla, že jí jím prošlo až příliš mnoho blbečků, kteří ji chtěli jenom využít. Sama nevěděla, jestli by v sobě po tolika rozčarováních našla dost víry ve skutečnou lásku a dál ji hledala tak vytrvale jako Valerie.

„Ethan takovej není, zdá se, že se o mě upřímně zajímá, ne o můj krásný obličej a velikost podprsenky. Opravdu ho mám ráda a nechci to pokazit. Co když udělám špatnej dojem a jeho kamarádi mě nebudou mít rádi?“

Známost s Ethanem se rozvíjela dva týdny. Před několika dny Valerii pozval, aby se seznámila s jeho kamarády. Z jejího vyprávění vyplývalo, že jsou pro něho velice důležití. To její pochybnosti umocňovalo, přestože z ní obvykle sebejistota přímo čišela.

Pro Valerii netypická váhavost v hlase způsobila, že se k ní Josie mimovolně sklonila, aby ji objala kolem ramen.

„Val, není ani možný, aby někdo tvý kráse nepodlehl. Buď svá a okouzlující. Slibuju, že to stačí,“ přesvědčovala ji s úsměvem. „Jeho kamarádi si tě zamilujou.“

„A co když ne?“ Přestože byly stejně staré, Valerie v sobě měla jakousi křehkost, která v Josii vzbuzovala potřebu chránit ji, jako kdyby byla její mladší sestra.

„Tak se zachovaj jako naprostí blbečci.“ Pokrčila rameny a Val kvůli tomu pobaveně vyprskla.

„Mohla bys jít se mnou, víš? Když já mám poznat jeho kamarády, tak on by zase poznal tebe a já bych se cítila líp.“ Podívala se na ni s prosebným výrazem ve tváři. Josie byla vděčná za léty získanou asertivitu vůči kamarádčině nebývalé kráse.

„Z toho nic nebude.“ Rychlost, s jakou se empatická a podporující kamarádka proměnila v chladnou a uzavřenou dívku, jak ji znali všichni, byla překvapivá. Avšak Valerii to neznechutilo, protože dobře znala obě její tváře.

„Ale...“

„Ne.“ Josephinin rozhodný hlas jí nedovolil domluvit. „Prostě ne, Valerie. Nejlíp ze všech víš, jak je plán. Není v něm místo pro novy známosti. To je jediný rozumný východisko.“

Valerie kamarádku znala dostatečně dlouho a dostatečně dobře, aby chápala důvody, které za jejím rozhodnutím stály. To však neznamenalo, že s nimi souhlasí.

„Vím,“ řekla nakonec. „Josephine Sinclairová a její velkej životní plán. Plán, kterej je podle mě hloupost. Sama se odsuzuješ k samotě, místo aby sis užívala života.“

Josephinin plán vycházel z velmi jednoduché úvahy. Čím méně lidí jí bude blízkých, tím snáze všechno nechá za sebou, až odjede studovat do Bostonu. Každý člověk, který by se pro ni stal důležitým, než Josie opustí rodné město, by znamenal samostatný důvod k návratu do Moretonu. Pouto mezi nimi by se provždy stalo kotvou držící nějakou její část na místě, z něhož pocházela. A to jediné, po čem Josie toužila ještě více než osvobodit se od toho proklatého místa, bylo odříznout se od vlastní rodiny.

Valerie byla v Josephinině životním pravidle výjimkou, proto dobře chápala důvody její zoufalé snahy utéct. Ačkoliv k tomu potřebovala několik let, nakonec přijala fakt, že jejich přátelství s Josiimým odjezdem skončí. Po čase dokonce začala sdílet kamarádčin názor, že pouhý virtuální kontakt by byl ještě horší než jeho úplné ukončení. Možná by

se jim podařilo konec přátelství trochu oddálit, ale udržet blízký vztah po delší dobu pouze prostřednictvím internetu nebylo možné.

Věděla taky, že existují i jiné důvody této neochoty navazovat bližší známosti, dokonce i když je Josie nikdy nevyslovila přímo.

Avšak podrobnosti ohavností, jaké Josephine zakoušela ze strany své matky, se už nacházely za hranicemi soukromí, které jejich přátelství nepřekračovalo. Valerie na ni proto netlačila, dokonce i když jí bylo jasné, že se kamarádka odsuzuje k samotě a sama si ubližuje.

„Už brzy,“ ujišťovala Josephine, když četla starosti vepsané v její tváři. „Až se dostanu do Bostonu, dohoním všechno, co mě minulo, slibuju.“

Částečně přesvědčovala samu sebe, jako kdyby chtěla zahnat pochybnosti vyvolané kamarádčinými slovy. Samozřejmě že si chtěla užít života tak jako její vrstevnice. Věděla však, že to není možné. Nemohla být jako oni, pokud chtěla být lepší než oni. Pokud chtěla splnit matčina očekávání a být *nejlepší*.

Největším problémem v Josephinině životě bylo vědomí, že tento život jí vůbec nepatří. Protože jak mohla mít pocit, že ho žije, když všechno, co se v něm doposud událo, naplánoval někdo jiný?

Jedinou neočekávanou věcí v životě Lillian Sinclairové byla Josephine. Plán, který si matka pečlivě sestavila, nikdy nepočítal s druhým dítětem. Proto další těhotenství znamenalo nemilé překvapení, navíc hned poté, co se první dítě stalo natolik samostatným, aby se konečně mohla soustředit na rozvoj vysněné kariéry.

Dozvěděla se o těhotenství sotva půl roku po dlouho očekávaném připojení k manželovi v impériu, jehož vznik byl jejich životním snem. Potřebovali dítě pouze proto, aby po nich převzalo, co se jim podaří vytvořit. Touhy se naplnily, když na svět přišel jejich syn, a Josephine vlastně nebyla potřebná. Proto Lillian nehodlala kvůli mladšímu dítěti slevit z vlastních plánů.

Obětovala mateřství a téměř plně svěřila péči o dceru paní Murphyové, aby si mohla budovat kariéru.

Neponechala však otázku budoucnosti dítěte jemu samotnému. Přesně naplánovala, kým Josephine Sinclairová bude – jako kdyby chtěla napravit chybu, jíž byl dceřin neplánovaný příchod. I když byla v dceřině životě pořád nepřítomná, nebránilo jí to v dohledu nad tím, aby Josephine její očekávání nakonec splnila.

Jako dítě si Josie myslela, že si musí pozornost a lásku rodičů zasloužit. Snažila se být ve všem nejlepší, stát se ideálním dítětem, dělat všechno, co se od ní očekává, ba dokonce víc.

Avšak jak vyrůstala, postupně začínala chápat, že není důležité, co dělá ani jak je chytrá, poslušná nebo hezká, stejně rodiče nikdy zcela neuspokojí. Nebyla jim však schopná odporovat.

Místo toho hledala východisko.

O své budoucnosti studentky práv na Harvardu slyšela dlouho před tím, než vůbec dokázala pochopit, co je to studium. Ani by v životě nedokázala určit okamžik, kdy se sen rodičů stal jejím vlastním.

Jenomže pro ni Harvard nikdy neznamenal prestižní univerzitu, nebyl pro ni cestou k velké kariéře. Pro Josephine bylo studium proputkou na svobodu. Šancí na život, který by konečně byl její vlastní.

Podle rodičů měla dokončit studium a vrátit se domů, aby spolu s nimi a bratrem tvořila rodinnou advokátní kancelář. Avšak ona sama věděla, že k tomu nikdy nedojde, že se nenechá znovu uzavřít v kleci vytvořené z očekávání rodičů.

Na rozdíl od Moretonu toužila najít v Bostonu kotvu, která by ji účinně připoutala k životu v Americe.

Kapitola 3

Páteční večer se Josie rozhodla věnovat po dlouhé době prvnímu odpočinku. Využila toho, že její rodiče se po poslední návštěvě vrátili do Londýna a starali se o své oblíbené dítě, tedy o práci.

Pravidla vštěpovaná od raných školních let vedla Josii k tomu, že látku vždy předebrala aspoň o několik týdnů. To znamenalo, že skoro každý večer věnovala učení. Toho dne však v jejích uspořádaných myšlenkách vyvolal rozhovor s Valerií zmatek. Proto odložila knížky a po kamarádčině odchodu strávila čas ve společnosti paní Murphyové, která běhala po domě a broukala si pod nosem.

Avšak po dokončené práci se hospodyně vrátila domů. Josephine zůstala sama. Snažila se přimět vstát z kanape vedle teplého krbu a zamířit do vlastní ložnice, ale nesnesitelný chlad v domě jí to ztěžoval.

Pevnost nacházející se na konci města, protože tak si navykla nazývat vlastní dům, byla jednou z největších budov v Moretonu. Dům ve viktoriánském stylu skrytý mezi stromy patřil rodině Sinclairových po generace a nyní by nepochybně mohl sloužit jako kulisa k hororu.

Většinu domu rodina nikdy nevyužívala, avšak matčiny rozhodnutím se Josephinin pokoj nacházel ve zcela opačné části než ložnice a pracovny rodičů. Když byla nemluvně, její rodiče se ještě snažili vracet se na noc z Londýna a trávili doma mnohem více času. Dětský pokoj byl proto umístěn daleko, aby je pláč v noci nebudil a nerušil při práci.

Dnes to bylo výhodné, protože i když některý z rodičů byl doma, Josephine jeho přítomnost necítila na každém kroku. Ukázalo se přímo spásné, když pro vlastní dobro a klid všech omezovala chvíle trávené s rodiči na nutné minimum.

Její pokoj byl rozhodně nejútulnější místností v domě. I když měla k dispozici celý dům, Josie necítila velkou potřebu opouštět své čtyři stěny.

Když se ocitla v pokoji, zamířila do hned vedle umístěné koupelny, ale zastavil ji zvuk zvonícího telefonu.

Jediný, kdo jí v tuto dobu mohl volat, byla Valerie. Josie to zvedla okamžitě, stále měla v hlavě kamarádky obavy před setkáním s Ethanem a jeho kamarády.

„Haló? Val, je všechno v pořádku?“

Ve sluchátku zaslechla hluk rozhovorů, křik a vzdálený zvuk hudby, neslyšela však kamarádky odpověď. „Valerie, slyšíš mě?“

„Jooosie...“ Způsob, jakým Valerie protáhla samohlásku jejího jména, stačil k tomu, aby pochopila, že je opilá. „Potřebuju... tě. Při... jedeš?“ Slova přerušovaná škytáním domněnku o jejím stavu jenom potvrzovala.

„Kde jsi?“ Sekvence blíže neurčitěho šumu, krátká odpověď *Aa-armedon* a zvuky bolestně připomínající zvracení bylo to poslední, co před přerušením spojení uslyšela.

Josephine vydechla, chvíli analyzovala získané informace. Starost o kamarádku se v ní mísila se znechucením. Řízení auta, zvláště v tuto hodinu, aby opilou kamarádku odvezla, se nacházelo na samém konci seznamu věcí, které měla chuť dělat. Neměla však na vybranou. Jestli Val potřebovala její pomoc, nemohla ji odmítnout.

Za několik minut byla jakžtakž připravena k odchodu a s tlukoucím srdcem zamířila do garáže k autu. Mohla se jenom modlit, aby se Valerii něco nestalo, než ji najde.

U klubu byla zanedlouho. Z opatrnosti zaparkovala auto kousek od budovy, vyšla na chodník a rozhlížela se po známé tváři.

Armagedon byl jediný klub v městečku, proto se mezi mládeží těšil značné oblibě. O páteční noci se tady bavila valná část dospívajících Moretonu, což velmi ztěžovalo hledání. Josephine ani nevěděla, jestli je Valerie pořád venku, a nevěděla, co udělá, pokud bude muset hledat i uvnitř klubu. To, co viděla venku, jí stačilo, aby se ujistila, že dovnitř vážně nechce.

Ke své úlevě po několika minutách zahlédla známou postavu sedící na lavičce v menším parku na druhé straně ulice. Úleva se rychle vypařila, když si Josie všimla muže sklánějícího se nad dívkou. Ve světle lampy poznala jenom tmavé vlasy, což jí okamžitě umožnilo vyloučit možnost, že je to Ethan. Z Valeriina vyprávění totiž vyplývalo, že Ethan je blondýn.

Josephine rozhodně nepatřila k lidem, kteří jednájí impulzivně. Obvykle situaci přesně analyzovala, než začala jednat. Avšak pohled na cizího muže sklánějícího se nad napůl bezvědomou kamarádkou způsobil, že rozvážné hodnocení situace ihned zavrhla.

„Hej!“ křikla na neznámého vteřinu před tím, než se ocitla dostatečně blízko, aby ho odtlačila. „Nech ji!“

Údajný útočník, který atak nečekal, stěží udržel rovnováhu.

„Co blbneš? Co to vyvádíš?“ vyštěkl.

„Co já vyvádím?! A cos chtěl udělat ty? Okrást ji? Využít toho, že sotva vnímá?“ metala obvinění a měřila si mladíka zlostným pohledem. Byl mladší, než v první chvíli předpokládala. Mlhavě si ho vybavovala ze školní chodby, avšak to nezmírnilo její podezření ohledně záměrů neznámého. „Nepřibližuj se k ní.“

„Něco se ti, princezno, pomotalo. Je to tak, že já hlídám, aby se jí nic nestalo, takže padej odtud,“ odpověděl jedovatě, což by mohlo někoho vylekat. Avšak v této věci byla Josephine těžkým soupeřem.

„Ach tak?“ Byl trochu vyšší, proto zvedla hlavu a vyzývavě se na něho podívala. „Když jsi takovej anděl strážnej, tak proč zavolala mně a požádala, abych pro ni přijela?“

„Možná proto, že je ta idiotka úplně opilá a neví, co dělá.“ Sarkasmus smíšený se skutečným vztekem na celou situaci byl další zbraní namířenou na útočící bláznivou holku. Avšak tentokrát neodpověděla. Soustředila se na pachatelku celého nedorozumění.

Dřepla si ke skloněné kamarádce, ignorovala jak mladíka, který ji stále tvrdošijně drtil pohledem, tak zvratky na chodníku vedle svých chodidel.

„Val, jsi v pořádku? Je ti dobře?“ Oproti způsobu, jakým jednala s mladíkem, teď mluvila, jako kdyby hovořila k dítěti. V jejím hlase byla slyšet upřímná starost o kamarádku.

„Josephine? Proč tě nevidím?“ promluvila Valerie mnohem souvisleji než předtím do telefonu, avšak její hlas byl tlumený dlaněmi zakrývajícími jí tvář.

„Protože sis před oči dala ruce,“ vysvětlila jí Josie trpělivě a pomohla Valerii sundat je z obličeje.

„Říkal jsem, že je totálně namol!“ dolehl k ní posměvačný hlas za jejími zády.

„Nikdo se tě neptal,“ napomenula neznámého stále otočená ke kamarádce. „Proč je vůbec v takovém stavu? Měla být s klukem a jeho kamarády.“ Napřímila se a podezíravě si svého společníka měřila. „A kdo jsi vůbec *ty*?“

„Kdyby tě napadlo zeptat se mě na to, *ještě než* ses rozhodla na mě vrhat, velmi rád bych ti celou situaci vysvětlil.“

Z jeho hlasu stále čísel sarkasmus, jako kdyby byl neodlučitelnou součástí každé věty tohoto mladého muže. On sám byl však už trochu klidnější. „Když už to chceš vědět, jsem Chase, kamarád kluka tvý kamarádky...“ Na chvíli se odmlčel a podíval se na ni s uštěpačným úsměvem. „Ačkoliv jsi to na mohla přijít sama, prej seš chytrá.“ Netušila, co a kde o ní slyšel, ale nepřemýšlela nad tím.

„Promiň mi tu restuhodnou chybu, ale z toho, co jsem o Ethanovi slyšela, je to prej milej kluk. Nemohlo mě hned napadnout, že se

přátelí s takovým hlupákem, jako seš ty,“ odpověděla stejně uštěpačně a vyvolala v něm údiv i podráždění zároveň.

Chase dle svého skromného názoru měl plné právo být podrážděný. Obětoval narozeninový večer, který hodlal strávit svým oblíbeným způsobem, čili v klidu a o samotě, aby poznal holku svého kamaráda. Nakonec skončil jako chůva té holky, která v něm v současném stavu vzbuzovala ještě větší vztek než zpočátku. Kromě toho jí musel držet vlasy, protože se vypitý alkohol snažil najít cestu ven.

A všechna ta oběť jen proto, aby ho nakonec napadla nějaká fúrie a obvinila ho z pokusu o znásilnění. Takový večer by snadno mohl vyčerpát trpělivost a klid každého, a Chase nikdy nepatřil k lidem s velkou zásobou jednoho nebo druhého.

Než se dívky stačil zbavit, uviděl přicházejícího kamaráda.

„Jak je jí?“ zeptal se Ethan a stěží lapal po dechu. Když se Valerii začalo dělat špatně, nechal ji v Chaseově péči a šel hledat otevřený obchod. Chtěl jí koupit vodu a něco k jídlu, aby působení alkoholu utlumil.

V té době se Archer, třetí člen pánské společnosti, v klubu výborně bavil s holkou, kterou právě poznal. Někteří si to prostě dokážou v životě zařídit mnohem lépe než jiní.

Ethan se kamarádovi vyhnul a připojil se k dívkám. Začal mluvit s tmavovlasou cholericčkou, což Chase pochopil jako signál, že jeho úkol skončil. Rozhodl se vrátit domů, měl všeho srdečně dost, obzvláště nevyrovnaných dívek.

Tehdy si ještě neuvědomoval, že se mu bez většího úsilí podařilo vyvést z míry právě Josephine Sinclairovou, která své emoce vždy ovládala. To samo o sobě byl úspěch hodný obdivu a mohlo to znamenat důvod k hrdosti.

Kapitola 4

Josephine patřila k lidem disponujícím téměř nekonečným klidem. Kvůli dosti omezenému počtu blízkých vztahů s jinými lidmi se málokdy dostávala do konfliktů, které by ji přivedly ke ztrátě kontroly nad sebou a vlastními emocemi. Na druhou stranu dospívání pod kritickým okem rodičů ji donutilo vypracovat si neobvyklý smysl pro ovládání svého chování.

Rovněž nepatřila k lidem vedoucím odvěký boj se světem. Nevztekala se na osud, neproklínala všechnu vyšší moc odpovědnou za to, že její život vypadá tak, a ne jinak. Ať už o jejím osudu rozhodoval kdokoliv, slitoval se natolik, že jí v balíčku dal také značné zásoby sebekontroly a chladnou lhostejnost místo ohnivého temperamentu.

Proto byl její výbuch z předchozího večera anomálií, a ačkoliv toho příliš nelitovala, nehodlala tu chybu opakovat. Bylo to pevné rozhodnutí vzhledem k rozhovoru, který ji s Valerií čekal.

Uplynulou noc dala Val s Ethanovou pomocí trochu dohromady, aby ji mohla převézt domů a bezpečně uložit do postele. Neměla velké zkušenosti se zacházením s opilými lidmi. Nebyla si jistá, jestli ji může nechat samotnou v jiné ložnici, proto se rozhodla vzít ji na noc k sobě. Avšak pach alkoholu a klubu razící z kamarádky její klidný spánek úspěšně nabourával. Proto si teď bezesnou noc vynahrazovala už druhou kávou a čerpala ze zmíněných zásob klidu. Čekala, až Valerie vstane z mrtvých a bude schopna včerejší situaci vysvětlit.

Když se konečně objevila v kuchyni, vypadala tak špatně, jak se dalo očekávat u někoho, kdo se opil do němoty. Pořád na sobě měla oblečení z večírku, protože Josie kategoricky usoudila, že převlékat spící kamarádku přesahuje její už tak napjaté limity laskavosti. To samé se týkalo smývání make-upu, který nyní na Valeriině tváři vytvářel spíše abstraktivní skvrny, než aby ji zkrášloval.

„Cítím se, jako kdybych zemřela a vrátila se mezi živý,“ povzdechla si, než klesla na židli u kuchyňského ostrůvku.

„Snad tě potěší, že vypadáš ještě hůř.“ Josephine sice nechtěla křičet ani si stěžovat, přesto se nemohla zdržet sarkastického komentáře. „Vybavuješ si vůbec celej včerejší večer, nebo ti mám pomoci mezery v paměti vyplnit?“

Valerie chvíli mlčela a lovila v paměti události předchozí noci, pak schovala tvář do dlaní a opřela si čelo o ostrůvek. Studený kámen jí přinesl úlevu od nesnesitelné bolesti hlavy. Nezchladil však pálicí stud, který se vracel spolu se vzpomínkami.

„Jsem taková idiotka,“ řekla nakonec.

„Obávám se, že to nemůžu popřít.“ Josie se rozhodla slitovat se nad trpící kamarádkou a vytáhla ze skříňky prášky proti bolesti. „Měla bys něco sníst a dát se do pořádku. Pak mi to povíš,“ rozhodla rázně a vyšla do ložnice, aby pro Valerii našla oblečení.

Za necelou hodinu, po sprše a snídani, se dívky zabalené do dek posadily v pokoji. Popíjely čaj. Josie trpělivě čekala na kamarádkino vyprávění.

„Zpočátku bylo všechno v pořádku. Ethan pro mě přijel domů a odjeli jsme do klubu. Jeho kamarádi tam na nás měli čekat.“ Na chvíli udělala pauzu, aby se napila čaje. „Dříve o nich moc nemluvil, chtěl, abych se sama přesvědčila, jací jsou. A představ si, jeden z jeho kamarádů byl Archer.“

Josephine se dívala na kamarádku a netušila, co říct. Archer Coleman byl jedním z *těch* chlapců. Představoval téměř ztělesnění hloupého stereotypu: jedna z místních celebrit. *Zlatý chlapec Moretonu*. Hrál ve

školní volejbalové reprezentaci, ale kolovala o něm opodstatněná fáma, že jeho skutečnou vášní je dobývání dívek. A byl v tom zatraceně dobrý.

Mladík, který v Josiině hlavě vystupoval hlavně jako postava z banálního filmu pro puberťačky, měl na seznamu úlovků bohužel taky Valerii.

„Počítala jsem s tím, že jsem se snad ztratila někde v davu jeho úlovků, že si mě možná ani nepamatuje. Když nás Ethan představil, neplácnul žádnou blbost o tom, že se známe, takže jsem si myslela, že k žádný tragédii nedojde. Jako větší problém vypadal Chase, jeho druhý kamarád, kterej zřejmě není příliš nadšený z nových známostí.“

Josie už Chaseovu nepříjemnou povahu poznala a věděla, co má Valerie na mysli, ale o rozhovoru s ním se nezmiňovala. Nechtěla ji přerušovat, neboť kamarádka měla zřejmě mnohem vážnější problém než slovní potyčku s protivným klukem.

„Pak jsme vešli do klubu a šli se bavit. Trochu to vázlo, ale dalo se to. Až do doby, kdy na Archera začal působit alkohol. Tehdy prohlásil, že bude zábavný ostatním říct, že se známe, a přitom Ethana zasvětil do detailů naší známosti.“

Valerie k Archerovi naštěstí nikdy neprojevovala hluboké city, a kromě několika návštěv v jeho posteli je moc nespojovalo. Avšak skutečnost, že byl kamarádem jejího současného kluka, stavěla Valerii do nepříjemné situace.

Vyprávění opilého Archera o tom, co spolu kdy dělali, způsobilo, že se Valiny plány udělat dobrý dojem zhroutily. Když k tomu přidala i svou opilost, objevily se vážné obavy, jestli má ještě vůbec šanci mít vztah s Ethanem.

Valerie shrnula zbytek události Josephine sedící vedle ní a čekala na její reakci. Věděla, že kamarádka nemá ve vztazích s kluky žádnou zkušenost, přesto doufala, že jí bude schopna pomoci.

„Opít se, místo abys Ethanovi vysvětlila, že tě s Archerem už dávno nic nespojuje, byla naprostá hloupost.“ Josie se na zlomenou kamarádku podívala zkoumavým pohledem. „Kromě toho si myslím,

že trochu přeháníš. Archer byla chyba, ale je to minulost, Ethan by to měl pochopit. Snad nečekal, že je tvůj první, musel počítat s tím, že máš nějaký zkušenosti, pokud jde o vztahy s klukama.“

„S klukama tak celkově asi ano, spíš nečekal, že mu holka přcala s jeho kamarádem. Zřejmě jsem v jeho očích skončila.“ Val skryla obličej do deky, jako kdyby ji měla ochránit před problémy.

„Včera vypadal, že ho tvůj stav hodně rozhodil. Musela jsem se s ním hádat, že domů tě odvezu já.“ Josie byla vděčná osudu, že Chase se už stačil vypařit. Byla přesvědčená, že by se vecpal do diskuze, aby ji ještě víc podráždil. „Nechal toho, teprve když si ode mě vzal telefonní číslo, protože chtěl mít jistotu, že je s tebou všechno v pořádku.“

Tato Ethanova starost o Valerii umožnila Josephine konstatovat, že kamarádka nepřeháněla, když ho vykreslila v tak zářivých barvách. Nakonec ji stejně dobře mohl nechat samotnou.

„Ať je to, jak chce, musíš mu zavolat a dát vědět, že žiješ. Dlužíš mu taky vysvětlení.“

„Vím,“ vydechla Val. „Ale teď ještě ne. Teď cítím, že potřebuju další hrnek čaje a aspoň jeden hloupej film s hezkým hercem ke zlepšení nálady. Pak se můžu zamyslet, jestli jsem připravená uklidit ten binec. Souhlasíš?“

Josie se domnívala, že by záležitost s Ethanem měla vyřešit co nejdříve, protože pak by věděla, na čem je. Avšak Valerie zřejmě ještě nebyla ve stavu, aby se postavila skutečnosti čelem, a ona ji k tomu nechtěla nutit. Místo toho ze sebe stáhla deku a s hrnky v ruce zamířila do kuchyně.

Kapitola 5

Bylo pondělní ráno. Chase potřeboval asi deset minut na to, aby pochopil, že přijít do školy byl špatný nápad.

Péče o získání vzdělání se nacházela kdesi na samém konci jeho životních priorit, takže ve škole měl co dohánět. Drze využíval skutečnosti, že ředitel nedělal z chlapcova lehkovážného postoje kvůli vzhledu do jeho *specifické rodinné situace* vážné závěry.

Podezíral ho, že nejde ani tak o soucit. Pokud ředitel chtěl kontaktovat jeho matku, musel mít obvykle hodně štěstí, aby vystihl okamžik, kdy není sjetá. Samozřejmě by mohl záležitost předat sociální péči, ale to by negativně ovlivnilo pověst školy. Nejvhodnější bylo problém ignorovat a místo kontaktování sociálky se při každé možné příležitosti chlubit takovými úspěchy, jako je budoucí studentka Harvardu.

Každopádně tato nepsaná dohoda s ředitelem Chaseovi naprosto vyhovovala. Ethan si kamaráda rád dobíral, že u příležitosti jeho příchodu do školy by měl školník rozvinout červený koberec.

Navzdory předpokladům Chase vůbec neměl problémy s učením. Tedy vlastně měl, ale vyplývalo to z nedostatku ochoty a četných absencí, ne z příliš nízké inteligence. Kdyby chtěl, mohl mít výsledky skoro jako nejlepší žáci, ale obvykle tak vysoké nároky neměl. Vlastně neměl žádné, a to nejen v případě vzdělání.

Mezi mnoha důvody, které Chase odrazovaly od pravidelného výskytu ve škole, se hned na čele nacházel fakt, že nesnášel idioty.

A těch bylo podle něj v tomto vzdělávacím ústavu až moc na to, aby trpěl jejich přítomnost pět dní v týdnu.

Ukřičená lidská masa motající se po chodbách vedla Chase k tomu, že začínal chápat, proč ve školách tak často dochází ke střelbě.

„Dívám se, a nevěřím svejm očím. Chase Sanderson překročil práh školy. Zabloudils, kamaráde? Nepotřebuješ vodícího psa, aby ses v budoucnu vyhnul tak šokujícím omylům?“ Ethanova ironická nálada se toho dne k té Chaseově vůbec nehodila.

Pro Chase byl kamarádův klid v tak časnou ranní hodinu přehnaný, a proto i iritující. Protože však Ethan patřil do úzké skupiny osob, které měl Chase rád, nechal si ten názor pro sebe.

„Když už je řeč o zvířatech, kdes nechal Archera? Nevidím nikde poblíž žádný idiotky omdlívající nadšením.“ Trochu to nafukoval, ale byla pravda, že když se jeho druhý kamarád objevil, automaticky se stával objektem zájmu dívčí části školy.

„Včera se zmínil, že si před vyučováním musí zařídit něco důležitýho s trenérem.“ Ethan pokrčil rameny. „Nebo má zase problém vyhodit z postele další kořist.“

Rozezněl se zvonek, proto vyrazili do třídy. Chvíli šli tiše, než Chase dospěl k závěru, že by se měl zeptat, jak dopadl páteční incident s Valerií.

„Uvedli jsme ji jakžtakž do pořádku a vrátila se domů s kamarádkou.“ Chase se zdržel nepřiliš milého komentáře na téma té kamarádky. „Setkali jsme se další den a všechno mi vysvětlila.“

Ethan neupřesnil, jaké „všechno“ má na mysli, a Sanderson nebyl natolik zvědavý, aby se vyptával.

„Takže krize je zažehnaná?“

„Vypadá to tak.“

Ať už Ethan v dívce viděl cokoliv, s největší pravděpodobností mu to přinášelo hodně radosti, proto se Chase rozhodl jako dobrý kamarád s tím spokojit.

Pro Josiin život byla nejdůležitější rutina, v níž dívka nacházela bezpečné pohodlí. Změny pro ni znamenaly chaos, a protože byla jedním z lidí, kteří cítí neustálou potřebu mít všechno pod kontrolou, veškeré odchylky od zajetých schémat ji vykojely.

Proto po vstupu do jídelny pocítila narůstající neklid – jedno ze schémat se právě zhroutilo. U stolu, kde vždy seděla s Valerií, už kamarádka samozřejmě byla, jenomže ve společnosti tří kluků.

Val, která jako jediná seděla čelem ke vchodu, si Josephine všimla a mávnutím ruky ji přivolala ke stolu. Bezchybně dekodovala plán útěku rodící se v její hlavě.

Tři páry očí povzbuzeny tím gestem se otočily Josiiným směrem. To definitivně zhatilo šanci vyhnout se konfrontaci s Valeriinými novými známými.

Všechny rozpaky, které jí cloumaly, se však navenek vůbec neprojevíly. V jejich pohybech se ani na okamžik neobjevilo zaváhání, tvář zůstala klidná.

Se stoickým klidem, pro ni typickým, zamířila k okýnku kuchařek a po několika minutách přišla s táčem v rukou k nešťastnému stolku.

Předtucha jí napovídala, že to bude nejhorší oběd v jejím životě. Chase to věděl už od chvíle, kdy Ethan jeho a Archera začal přesvědčovat, aby se k Valerii a její kamarádce připojili.

Valerie nevěděla, jak se kamarádka zachová, proto když se Josie ocitla vedle nich, rozhodla se převzít nad během událostí kontrolu. Přivítala dívku vyzbrojena tím nejvíce okouzlejícím úsměvem, jakého byla schopna.

Josie tiše odpověděla, zaujala volné místo, ale dál nejevila zájem s kýmkoliv začínat hovor.

„Takže...“ Ticho se pomalu stávalo trapným, proto se Val rozhodla zachránit situaci. „Možná bych vás měla představit?“

„Vím, že si to nemůžeš pamatovat, ale už jsme se měli příležitost seznámit.“ Josephinin hlas neprozrazoval žádné emoce stejně jako její mimika.

„Teď tedy oficiálněji. Toto je Ethan... a Chase... no a Archer, ale toho znáš.“ Val plácala bez rozmyslu, vlastně jen kvůli samotnému přerušení ticha. „A toto je zase moje kamarádka Josephine...“

„Sinclairová, naše školní pýcha a naděje Moretonu. Potěšení je na mé straně.“ Archer necítil potřebu zmírnit trapnou situaci, obvykle pro ostatní rád hrál roli šaška.

„Archere, uvědomuju si, že pokud jde o holky, pojem *známe se* pro tebe znamená *spali jsme spolu*, ale skutečnost vypadá trochu jinak, takže toho nechej, prosím.“ Josie se rozhodla jeho proslov utnout, než se definitivně rozjede.

Josephine a Archer se skutečně znali. Chlapecká matka zaujímala důležitou funkci v městské radě a jeho otec vedl firmu, což rodinu Colemanových umísťovalo na nejvyšší příčky místního společenského žebříčku. V Moretonu se život rodin patřících k takzvané městské elitě neustále proplétal, proto se oba často vídali na banketech a podobných akcích.

„Okouzlující jako vždy,“ řekl Archer s upřímným úsměvem. Vypadal, že ho Josiein odtažitý postoj vůbec nerozhodil. V duchu jí vždy projevoval sympatie, jakkoli mu k tomu nikdy nedala důvod. Snad to bylo proto, že měl jako jeden z mála představu o tom, jak její život vypadá. Na nich obou ležel podobný balvan očekávání ze strany rodičů.

Zato Chase, od něhož nikdo nic nečekal, viděl v dívce sedící naproti pouze rozmazlenou dceru bohatých rodičů, která se na všechno dívá povýšeně. Její pohled zintenzivněl od rána rostoucím podrážděním, proto se rozhodl ulevit si:

„Upřímně řečeno, jsem překvapeněj, že se s námi vůbec zahazuješ. Není to pod tvoji úroveň, princezno?“

Pokud počítal, že ji komentář jakkoliv vyprovokuje a bude reagovat jako při jejich předešlém setkání, čekalo ho bolestivé rozčarování.

„Jestli mám bejt upřímná, chvíli jsem si nebyla jistá, jestli seš ty. Ale všechny pochybnosti rozptýlils, jakmile otevřels pusu. Předpokládám, že se ti moc líbilo, když jsem se na tebe vrhla, pokud se k tomu tak vracíš. Bohužel se to nebude opakovat, blbečku.“

Josie mu přestala věnovat pozornost a soustředila se na jídlo, zatímco Chase na ni ještě několik vteřin udiveně hleděl.

Zaskočená Valerie se podívala na Ethana, jako kdyby hledala vysvětlení pro kamarádkinu zvláštní reakci, ale ten byl zaujatý netypickým pohledem na Chase Sandersona vyvedeného z míry.

Archer, když zaslechl Josephininu odpověď, okamžitě vybuchl smíchy.

Josephine skutečně vynakládala hodně úsilí, aby na sobě nedávala znát, jak je vyčerpaná.

Páteční intervence a sobotní čas s Valerií vedly k tomu, že v neděli seděla do noci nad knihami. Krátký spánek se pak nesmazatelně odrazil na jejím vzhledu a pohodě. Kruhy pod očima dokázala zamaskovat vrstvou make-upu, ale tíživá bolest hlavy jí den ve škole rozhodně neulehčovala. Toužila po tom, aby už byla doma.

Hodina literatury byla ten den poslední. Patřila k Josephininým oblíbeným školním předmětům, takže teoreticky nepředstavovala velkou překážku, která ji dělila od návratu domů.

Teorie se však minula se skutečností v okamžiku, když do třídy několik minut po zvonění vstoupil Chase Sanderson.

Profesor Douglas byl stejně zaskočený jako ona:

„Chase Sanderson, jaké překvapení. Když už ses objevil, můžeš mi aspoň vysvětlit, co je důvodem tak astronomického počtu absencí.“

„Měl jsem práci,“ pokrčil rameny Chase, minul učitele a zamířil k volné lavici.

„Déle než měsíc? Uvědomuješ si, že je to tvoje první přítomnost na mých hodinách od začátku roku, a to máme říjen?“

Chase s ním mohl diskutovat, že trochu přehání. Věděl, že první dva týdny byl učitel na nemocenské a od té doby proběhlo jen několik hodin. Nehodlal však ukazovat, že mu na profesorově názoru záleží nebo ho aspoň trochu zajímá.

„Tak tím spíš byste měl být spokojený, že jsem tady,“ řekl.

Josie obrátila oči v sloup. *Co je to za arogantního blbečka.* Chase se rozhlédl po třídě. Pak jeho pohled na vteřinu spočinul na ní. Její přítomnost zrovna na této hodině ho nepřekvapovala. Vypadala jako dívka s nosem věčně zabořeným do knih a jistě měla ráda romány napěchované hloupostmi víc než realitu kolem sebe.

Jak Chase, tak Josephine si uvědomovali, že dnešní setkání v jídelně bylo jenom začátkem a podobné situace se budou opakovat.

V současnosti to totiž vypadalo tak, že Valerie a Ethan touží trávit společně co nejvíce času. Oba však za sebou táhli i své kamarády. Valerie kvůli klukovi Josii zanedbávat nebude, protože ví, že je jediná osoba, která ji udržuje před naprostým odpojením od blízkých kontaktů s lidmi. Ethanovi zase přítomnost kamarádů pomáhala přemoci vrozenou nesmělost ve vztazích s dívkami.

Dokud se vztah Ethana a Val bude rozvíjet, pravděpodobnost častých setkání Chase a Josie bude velmi vysoká. A pokud se k tomu přidá i Archer, který se rád obklopoval lidmi a navazoval nové známosti, tato pravděpodobnost hraničila s jistotou.

Těžko říct, kdo z těch dvou byl s tímto vývojem situace více nespokojený.